

■ Kysy Gerbneriltä!

Toimittajat kiukuttelevat tiedemiehille usein siitä, että nämä eivät osaa sanoa miten asiat ovat. Vielä kiusallisempaa on se, että jutussa pitäisi luodata tulevaisuutta, silloin sulkeutuvat yhä useammat ns. asiantuntijoiden suut.

Tämä on tietysti panettelua, kuten Peilaaja ja kaikki hänen yliopistolla töissä olevat ystävänsä tietävät. Kyse on vain siitä, että löytää oikean asiantuntijan. Ennustamisessa Peilaaja kehottaa kääntymään George Gerbnerin puoleen. Tuo amerikan emeritus loihe lausumaan jo 19. tammikuuta (Helsingin Sanomat) — pari kuukautta ennen larhoja ja murasia — seuraavaa:

Keskustelu väkivallasta alkaa Suomessakin parin vuoden sisällä, Gerbner ennustaa.

"Se alkaa jollakin sensaatiomaisella murhajutulla, jolla lehdistö mässäilee. Kansa kauhistelee ja pelkää lisääntyvää väkivaltaa. Poliitikot ryhtyvät vaatimaan enemmän poliiseja, koska ihmisten turvallisuus on uhattuna. Lopuksi ryhdytään syyttämään tiedotusvälineitä väkivallan

ihannoimisesta."

Jos toimittajien keskuudessa on siis epävarmuutta tulevasta, Peilaaja antaa helpon neuvon, kysykää George Gerbneriltä!

Keskitysleirejäkö muka?

Jos tulevaisuus onkin siis nyt hallussa, ongelmat eivät suinkaan ole ohi. Peilaajan tietoon on sattuneesta syystä tullut britti Christopher Norrisin, kirjallisuus- ja yhteiskuntateoreetikon, opus *Uncritical Theory* (1992). Sillä on alaotsikkokin: *Postmodernism, Intellectuals and the Gulf War*.

Norris ottaa etäisyyttä mm. Jean Baudrillardin ja ylimalkaan postmodernisteihin, vaikka ei heidän kaikkea arvoaan kiistäkään. Toivottoman vanhanaikainen Norris silti on: hän ei suostu kieltämään käsitteiden todellisuutta ja totuus mielekkyyttä. Kas näin:

"Kiitettävää liberaalia asennetta on siinä, ettei haluta sanella ihmisille heidän ajatteluaan. Äärimmillään käy kuitenkin mahdottomaksi esimerkiksi toisen

maailmansodan oikeistolaisten revisionististen historioitsijoiden arvostelu näiden väittäessä, että natsien kuolemanleirejä ei ollut olemassa".

Niin, oliko niitä? Peilaajan kaveri kysäisi kirjan luettuaan, pitäisikö meidän lunastaa paikkamme itsellekultuurellien joukossa väistelemällä vastaamista?

Sananvapauden nimissä

Pikkumaisen ilkeilyn sijaan Peilaaja lopettaa tällä kertaa painavasti. Hän sulkee oman sanaisen arkkunsa ja antaa palstan lopputilan sananvapauden asian käyttöön.

Peilaajan postin joukosta löytyi nimittäin oheinen artikkeli. Peilaajan kaverin kuuleman huhun mukaan kunnianarvoisa Sosiologia-lehti on sen hyllyttänyt, vetoamalla tyyliseikkoihin. Peilaaja on kuitenkin Bourdieunsa lukenut ja tietää että hyvä maku ja tyyli ovat vallan välineitä ja siis suhteellisia (jos vaikka historiallinen totuus ei sitä olisikaan). Sananvapauden 'torvea töräyttellen' Peilaaja toivottaa hyvää kesää.

Veli Pierula ja Kylli Paukkudell

Mitähän äiti tähän sanoisi?

Sosiologia on kuollut, eläköön pierologia

Mitä on pierologia? Kysymys on vaikea. Älkäämme kuitenkaan aloitako tunnustuksellisesti. Toki voisimme perustella pierologian olemassaolon omalla historiallammella, omalla ruumiillisuudellamme, omilla subjektiivisilla kokemuksillamme, riippumatta toisista (ks. Paug 1982). Tämähän on muodissa. Jos omaksuisimme tämän mm. Vähähäisun (1993) tungetteleman näkökulman, joutuisimme kysymään ja vastaamaan hänen tapaansa:

Jos ensimmäinen paukku on tragedia, toinen farssi ja kolmas ironiaa, niin mitä mahtaa olla neljäs? Toistoa, pelkkää toistoa. Vanhan, jo moneen kertaan haistetun läsnäoloa nykyisyydessä. (Em., 69)

Tältä pohjalta emme voisi päätyä muuta kuin siihen, että pierologian kohde on tietty, nykymaailmassa sangen yleinen "henkilökohtainen ongelma" (em.). Mutta tällöin pierologia olisi siinä samassa surkuteltavassa jamassa, jossa sosiologia aikalaisdiagnoosien mukaan tätä nykyä on. Tämä on epätydyttävää. Toki pierologia etsii sosiologian tavoin omaa identiteettiään, mutta kun sosiologia etsii sitä hajautumalla erilaisiksi juoruiluiksi (ettemme sanoisi pieruiluiksi!), joita yhdistää enää vain retorinen vanhominen sosiologian nimiin, pierologia toimii toisin. Yksinkertaisesti: se löytää identiteettinsä änkeytymällä vääjäämättä asemaan, joka sosiologialla "yleisenä yhteiskuntatieteenä" aikoinaan oli ja josta se on muodikkaiden tuoksujen huumaamana luo-